

CENOTAPHIVM
VIRO
PRAENOBI LISSIMO CLARISSIMO
DOCTISSIMO

IOHANNI HENRICO
BVRGHARDI
SANCTIORVM LITERARVM CVLTORI INDEFESSO
AD CONSERVANDAM VIRTUTVM ILLIVS
MEMORIAM

ANIMO MOERENTI POSITVM

JOHANNE DANIELE OVERBECK

LVBECAE.

TYPIS IOH. DAN. AVG. FVCHSII.

H. urb. Germ.

8/3 20

Qui filium se hominis saepenumero dixit in codice sacro & homine natum, vt, verum se hominem esse verumque hominum Seruatorem, minime dubitaremus, eum quod puerum duodecim annorum amisisse dicuntur a legentibus D. LVCAM (1) sui parentes, culpari plerumque solent quam vehementissime, idque a Viris auctoritate summis, quorum merita sunt in rem publicam Christianam immortalia (2). Quos vt veneramur merito & aetatem veneraturi sumus, plurimumque idcirco amamus, quod cultoribus Mariae & Iosephi nimisquam superstitionis eunt obuiam, ita propitos nobis fore speramus, si pauca quaedam attigerimus per hanc occasionem, quibus quodammodo parentes hi de filio hoc, sui interdum iuris facto, excusari posse videantur. Annon enim, obsecro, parum magnifice sensissent de huius tanti Filii ingenio vere diuino, si non minus valde Hunc a se, quam a gallina pullum, vt ita loquar, custodiendum putassent? Iste puer, qui dudum ita creuerat, ita confirmatus fuerat spiritu, vt repleretur sapientia sibique adiunctam habere cerneretur DEI gratiam (3), non hoc debebant parentes, vt liberius viuendi concederent quibusdam saltem temporibus potestatem? Praesertim quum vel de unoquoque pueri istius aetatis & frugi id sperare licuisset, fore, quoniam peregrino in loco praeter peregrinos aderant cognati & familiares (4), vt se his potius, quam illis, adiungeret securitatis causa, nec aut horum aut parentum ipsorum societatem sine causis grauissimis desereret, aut quoquam discederet, vbi se aut minus tutum fore, aut non facile quae situm iri, prospiceret. Quo factum est, vt Ille ne posse quidem videretur amitti, si quidem amittitur illud, quod ita elabitur manibus, vt, quibus in locis ratione quaeri poterat, ibi non inueniatur. Taceo causas plures, cur fieri nequiret, vt a Maria suus Filius, qui Filius simul erat aeterni Patris, simul DEVS, amitteretur (5). Ac LVCAS quidem dum rem omnem enarrat, studio, arbitror, & industria, per Sanctum DEI Spiritum gubernata, nullum ponit vocabulum, quod de amissione interpretandum sit, factamque aliquam esse CHRISTI iacturam, quae non poterat esse villa, significet. Ita ille (6): *Remansit puer IESVS, inquit, Hierosolymae, neque id norant parentes.* Quod quidem amiserint eum, hoc ne verbulo quidem indicat. Quid, quod Ille ipse denique, cuius agebatur vita atque incolumitas, si quid in tutela lui ac custodia parentes desiderari paterentur, tandem, quum deprehenditur in templo sedens, de eiusmodi re nulla quidquam conqueritur? Adeo non Ille se amissum arbitratur, vt potius quae situm se esse a suis parentibus, hoc aegre ferat, dum: *Quorsum me, inquit, quaerebatis* (7)? Quasi diceret: Qui poteram credi amissus esse a vobis, qui scire debebatis, vbi certissime essem, si alias nullibi, inueniendus? *An nesciebatis, me debere esse in eo, quod est Patris mei?*

Sed illorum Virorum iudiciis, quorum talia versantur quotidie manibus, permittantur haec, quae ne nunc quidem ego protulissim, nisi referre arbitrarer, quanam accusatione ac diligentia legatur omne illud, quidquid legitur in codice sacro. Verba autem illa LVCAE, ad quae breuissime hoc, quidquid est, commentati sumus, quum more maiorum pioque ex instituto annuo publice, sicut rem illam gestam omnem, declarari audiuerimus pridie eius diei, quo ex hac vita discessit Filius a Parentibus suis modestissimis hodie sepeliendus, merito Hos per horum verborum occasionem recordari existimo, non a se amissum esse illum, quem requirunt *idvāperoi* (8), sed inueniendum esse in domo Patris sui, in qua vt sunt, quemadmodum ait sanctissimus Seruator (9), *mansiones multae*, sic quoque est certissime mansio illius. Nec vero nunc ego id agam, vt operiosus hoc demonstrem, quippe quod, quum ex causis aliis quam plurimis, tum vel ex vitae Eius perspicitur ratione laudabiliter actae pieque ab Illo & religiose finitae. De qua nunc paullo vberius, vt quaedam hoc etiam monumento celebretur Ipsius memoria, sequitur, vt exponam.

JOHANNES HENRICVS BVRGHARDI, Lubecensis, trium fratrum minimus, accepit hanc lucem Anno huius Saeculi XLIII. a. d. XVII. Augsti, cosque Parentes natus est, qui & potuerunt in hoc filio spem sibi natam & studuerunt omni tempore alere, sustentare, amplificare, indolemque haustam a Maioribus seruare ac nutrire.

Pater Optimus, Vir admodum reuerendus & paeclarissimus, ADDE BERNHARDVS BVRGHARDI, Pastor apud nos fidelissimus ac meritissimus coetus illius sacri, cui a D. Petro antiquum nomen est, in oculis viuit ciuium & in laude paeclara, meritis indubitatis parta, Mater, spectatissimum decus sui sexus, & genere & virtute nobilissima Matrona, ANNA HENRIETTA, gentis est WOLDTIAE, meritissimorum apud nos virorum procreaticis.

Auus

(1) Luc. II. 41—52. (2) Ita ipse D. LVTHERVS, quem spernere, est prope insanire, certe delirare, in Postilla Eccles. ad hunc LVCAE locum: *Vnd ist jetzt Maria in gleiche Sünde, wie onser erste Mutter Heva gefallen, welche das ganze menschliche Geschlecht in Verderben bracht hat. Denn was sind alle Sünden gegen dieser, daß sie das Kind, GOTtes Sohn und der Welt Heyland, so übel verwahrloset und verleuret?* Vnd ob er wäre verloren blieben, so wäre sie ein Vrsach gewesen, dadurch das Werck der Erlösung der Welt verhindert wäre. Ita ille, qui haec quoque Megalatri verba adducit, ven. CHRISTIANVS SIGISMUNDVS GEORGIVS in Apporatu philologico-Theolog. ad Euangelia Vol. I p. 348: *Iosephum ac Mariam negligentia & culpa Iesu amissi absolu posse, Pontificis dabimus nunquam, qui scilicet pugnant pro Iosepho tanquam uno ex numero Semideorum, pro Maria vero, quasi experie labis illius, quae in caeteris haeret omnibus a natuitate. Vae superstitioni!* Idem GEORGIVS prouocat etiam ad BACKII Exposit. Euangel. p. 295. (3) Luc. II. 40. (4) Nam ita LVCAS c. II. 44: *Quaerebant eum (parentes) inter cognatos & familiares, εν τοις ουγγαρις και εν τοις γρατοις.* (5) Idem est iudicium D. LVTHERI eodem loco, ex quo antea quaedam verba depromebamus, vbi: *Vnd ob er wäre verloren blieben, inquit, oder (weil er nicht kund verloren seyn) GOTs ihn wieder zu sich genommen hätte, so wäre sie eine Vrsach gewesen &c.* Atque hanc Filii DEI Maiestatem GEORGIVS dum paeclare vrget, re vera simul excusat, ni fallor, parentes, haec ibi scribendo, vbi diximus: *Rationes habuisse Iesum, cur inconsultis parentibus remaneres Hierosolymis, bene quidem scimus, sed quas, ignoramus.* Forte non indigebat Dominus dominorum parentum consilio & venia. Forte voluntas Patris caelestis adeo promte erat exsequenda, vt ne tempus quidem ipsi superesse parentes consulendi, vel veniam ab ipsis petendi. Forte ratione muneric Propheticci non tenebatur parentum veniam exorare, et quae sunt aliae rationes probabiles plures. Ergo non erat parentum, in has Filii rationes inquirere, sed liberum ipsi relinquere arbitrium. (6) Luc. II. 43. (7) Ibid. v. 49. (8) Ibid. v. 48. (9) Ioh. XIV. 2.

Aus Paternus, IOHANNES DANIEL BVRGHARDI, quod ad D. Mariae caste quondam integre & religiose fecit sacra, magnam meritorum gloriam reliquit, Auia vero SARA ROSINA, gente SCHROEDERA, digna semper illo Marito reperta est. Maternus Aus, HERMANNVS WOLDT, ante tempus haud diuturnum Mercatorii erat & Senatorii ordinis Membrum laudatissimum, Auia vero, ELSABE MARIA, gentis WOLFFRATHIAE, in viuis esse desit dudum, minime tamen in Matronis illis, quarum studiose celebratur memoria.

Iam Paternae stirpis Proauus primus fuit, si quaeris, DANIEL BVRGHARDI, Mercator quondam Collegii eorum, quorum praecipuum quasi hospitium Bergae est in Noruagia, Proauia ANNA, gentili nomine GEVERDES, ciuis Bergensis. Alter Proauus, ADDE SCHROEDERVS, fecit mercatum, Proauia DOROTHEA fuit ex gente MARQVARDORVM, honoribus, meritis, libris denique emissis illustrium. Stirpis vero Maternae Proauus primus, HENRICVS WOLDT, Mercator quondam fuit & reipublicae Lubecensis Senator, Proauia, ANNA GERTRUDIS de gente eorum, qui vocantur AB ELSWICH. Proauus alter, IOHANNES BENEDICTVS WOLFFRATH, itidem fecit mercatum, Proauia, MARGARETA, ex eorum gente, qui dicti sunt A DEGING, orta erat.

Ac longe maiorem possemus, si opus esset, immo longissimam explicare seriem Maiorum, quos habuit, quois sane splendore illustrium, quorum Ille non cereas imagines, sed expressius multo efficas animi quadam mirantis atque acmuntis industria, in breuioris vitae spatio, sed illo omni, ante oculos habuit, exempla vero & pietate est, & amore laudis, & virtute, & eruditione conatus imitari. Nam a prima statim pueritia imbibit eam, in qua primus quasi gustus virtutum omnium inest veraque honestatis, cognitionem Christianae religionis, magistros eius rei nactus solicita carissimorum Parentum cura domesticos & per quam idoneos, eosdemque exemplorum domi visorum auditorumque praceptorum perpetuos interpres. Quorum disciplinae, quam primum licuit per tenellam aetatem, fidelis successit quum iisdem in rebus, tum latinis in literis bonisque artibus, institutio non ineptorum hominum & lucifugorum, sed & publica & priuata doctorum in hoc Gymnasio clarissimorum & doctrina insignium & meritum & pro cuiuslibet conditione parta gloria. Audivit enim ibi viros, iam non nisi dimidiam partem superflites, DETHLEFFSENIVM primo & RVLLMANNVM, & MINVM, deinde RVETZIVM & SCHNOBELIVM, Cantores, postea GESNERVM, hodie Conrectorem, tum Subrectorem, denique praeter me illo tempore Conrectorem, quamquam non ob merita nunc caeteris iungendum, sed quod sui tamen in illo numero, SEELENIVM, Theologiae Licentiatum, Rectorem. Plurimumque se his Praeceptoribus debere, semper professus est. Evidem iucunde memini progressum, quos quum in omni virtute facere solebat egregiae indolis adolescens animique eius, qui facilime tangebatur teneriori quodam sensu pietatis rerumque quarumlibet honestissimarum, tum in linguarum studio latinae, graecae, hebraeae, gallica, tum in eloquentia, tum in facultate pangendi carmina, & germanici sermonis & latini, tum in Logica, Geometria, Geographia, Historia, rebusque Theologicis, tum denique in omni arte, quae aut pertinet ad humanitatem aut studio pictatis inferuit. Neque enim quidquam dubitauit, quod dicit honeste posset, quin disceretur utiliter & ex officio ipius praecipto. Immo ut magis proficeret & in hebraica lingua, cuius tam necessarius in scientia sanctiori usus est, & qua plurimum delectabatur, in Francica, huius magistrum quoque conciliauit sibi Eum, cuius praeclara laus apud nos viger, DE ROLAM, illius EICHLERVM, V. CL., qui nuper admodum nosfer erat Collega, altero iam anno de hac schola prosectorum ad scholam caelestem, itemque HEILBRVNNERVM, senem, si viuit, pridem Christianum, olim Iudacum hominem ex eorum numero, quorum quisque Rabbi honoris causa salutatur, tunc apud nos commoratum.

Iamque propius aberat a vigesimo aetatis anno, quum consultis ante Praeceptoribus, Parentum iussu, abitum meditaretur ad academiam; non tamen, nisi Coronide rebus bene huc usque gestis honestissime, hoc est, ita imposita, ut vna cum Fratre maiori, viro praeobligato & clarissimo, ADDE BERNHARDO BVRGHARDI, nunc Helmstadii Iurium scientiae operam nauante, tunc ad illud usque tempus in hoc Gymnasio studiorum eius omnium socio & futuro ingrediendi itineris comite, laudabiliter illud a maioribus institutum sequeretur, ut pro nostris scholasticis publica oratione & scholae, & vrbi, &, quidquid utroque haberet carum, valediceret. Itaque posteaquam auditorum causa pro more inuitandorum postremum suorum libellorum emississet b. SEELENIVS, quem Indicem II appellabat librorum rariorum (10), Praeside eodem Viro venerabili, quem, ut mortuum, non finent aut merita, aut meritorum fama mori, Anno huius Saeculi LXII, a. d. XXIX. Mart. valedicturus, ut dixi, uterque Fatrum, prior ille publice grauiter laudauit & facunde quatuorvires Lubecenses libris editis immortalē famam nactos, scilicet AVGUSTVM PFEIFFERVM, IOHANNEM MARQVARDVM, IOHANNEM HENR. MEIEOMIVM, IOHANNEM KIRCHMANNVM, hic alter in oratione sua non minori cum dignitate & applausu habita edidit antiquitatis literariae Lubecensis specimen, quo simul actu habendo illorum idemque meus Praeceptor SEELENIVS labores suos ex illo genere omnes in hac mortalitate finiuit. Fratres vero illi ambo ex voluntate Parentis mense Apriliabierunt Helmstadium, ibique a ven. ANTONIO IV LIO VON DER HARDT, D. & Prof. Theologiae, tum Academiae Rectore, in huius ciuitatem sunt recepti, alter Iuribus, alter Theologiae daturus operam. Nec fuissent unquam sine dubio distracti, ob summam in ipsa studiorum dissimilitudine animorum coniunctionem, quae vix fuit in fratribus ullis major, nisi, ut separarentur, primum morbi causa fuisset & postremo mortis. Qua de re deinceps, quum antea nunc quaedam de huius alterius studiorum ratione dicenda sint.

Hic enim natu minor, quem supra dixi Theologiae se daturum fuisse, ut academicam doctrinam rite annexeret scholasticae, quarundam non modo linguarum studium sed quoque disciplinarum ex his, quas iam in scholis tractauerat, continuauit, ut caeterarum rerum scitu necessiarum facilior esset ratio, ipseque summorum virorum, quos auditurus erat, instituta & pracepta felicius in suos usus conuerteret. Itaque literis hebraicis operam denuo impedit duce BODIO, OO. LL. Prof. Gallicis ALBERTO, A. M. Logicis lectionibus SCHOLTZIO, A. M. quibus addidit Metaphysicas DOMMERICHII, V. CL. Philosophiae Professoris. Propiusque iam accessurus ad quaedam adyta Theologiae, huius primum ut dogmata

(10) Tota libelli inscriptio haec est: Σύμπυντα libraria, sive librorum rariorum Index II, selectis observationibus instructus, quem actui solenni oratorio &c, subscriptusque in fine est dies Martii XXVII. Index vero I eadem fere Inscriptione prodierat subscriptusque erat a. d. XX, eiusdem mensis atque anni. Qui duo libri postremi fuerunt omnium, quos tanto numero beatus Vir publicam in lucem exire iulit.

dogmata accuratius perciperet, & SCHVBERTO se & CARPZOVIO, Dumuiris maximis, Abbatibus, adiunxit, quorum in utroque inuenit, quod miraretur, in altero, quod magis amaret potiusque sequendum esse duceret. Praeterea priorem quidein illum, nunc nuper Gryphiswaldensibus concessum, libentissime audiuit Christianae & morum doctrinae & quorundam quasi armorum, discretissimum magistrum, alterum vero hunc Duxem elegit ac Principem, qui magno cum eruditionis apparatu, qua semita & regia quasi via per omnes libros sacros penetrandum esset, fidelissime monstraret. Quare scholis huius interfuit omnibus ex illarum genere, quae exegitae vocantur, in quibus Euangelium modo MATTHAEI, modo IOHANNIS, modo tres huius Epistolas, modo Acta Apostolorum, sanctissimum opus LVCAE, modo denique PAVLI epistolam ad Hebraeos scriptam, felicissime sibi explanari audiebat. Ne Physicorum quidem dogmata, Theologo scilicet multis in rebus utilia, reliquit intacta, quorum luculentam habuit a BEIREISIO, ut Medicæ artis, sic talium rerum professore doctissimo, notitiam.

Ac si, tanquam ex primo germine de arbore nascenda, sic ex his rerum initii iudicauerimus de eo, quod sperandum fore videbatur, fatebimur sane, non exiguum nobis spem esse morte Huius extinctam, cuius ille quasi semina dudum in venis suis videtur nobis insciis aluisse. Statim enim a primo vere A. LXIII. exscreare sanguinem coepit, ita tamen, ut & ipse, & Medicus praestantissimus, quem supra nominavi, BEIREISIO, ab ipso, ut qui principiis obstat cuperet, consultus, nihil grauioris mali inde extimescendum putaret, præsertim quum multa exempla & citari potuissent & digito monstrari, similia passorum, nullo fere valetudinis, nedum vitae, dispendio. Itaque nihilo ille minus, quam ante, gerere res suas, meare illuc, ubi habebat, quod audiret, remeare domum, legere, scribere, differere, nec Parenti quidem Optimo, qui eiusdem anni aestate post usum acidularum Pyrmontanarum liberos inuifendi causa Helmstadii diuerterat, quidquam timoris aut curarum iniicere. Neque enim postremo, in primis, quum bonam hiemis partem satis prospere transegisset, multum ipsi timendum superesse videbatur. Sed tamen mox deinde mutata cito nimis est nec opinato rerum facies. Nam vere nouo grauior multo vis mali inguebat, ut sanguinem iam non spundo redderet, sed vomendo, & viribus tantopere debilitaretur, ut nihil fere amplius praestare rerum suarum aut exsequi posset. Ac quamvis plus forte, quam posset vera, praestare interdum conaretur, tantum ne aut diuelli iuberetur vel a studiis suis, vel a Fratre iucundissimo, aut cum hoc non longo post tempore Lipsiam commeandi spem sibi a Parente factam dimitteret, tamen adeo tandem morbus inualescebat, ut vix deuinci posse videretur eius magnitudo, nedum tegi atque obscurari. Certe domum redeundi, vel ob meliorem valetudinis curam, videbat sibi necessitatem impositam, vel ob ipsam voluntatem Patris. Cuius rogatu deduxit Eum postremo Lubecam auunculus carissimus, Vir prænobilissimus atque doctissimus, IOH. FRIDER. WOLDTIVS reu. ministerii Lubeccensis. hodie Candidatus dignissimus, quocum illud iter a. d. XVII. Octobr. anni clapsi ingressus, a d. XXIII. eiusd. mensis satis feliciter pro corpore aegerrimo absoluit. Atque hic partim vidimus abunde, quanto morbo laboraret, ut facile iam tum, proh dolor! hoc, quod nunc euenit, diuinaretur, partim patientiam aegroti requitatemque in tantis malis animi, tanquam ex longa consuetudine, magis tamen ex mente Christiana, ut arbitramur, Deoque res suas omnes committente haultam, mirati sumus.

Sed iam nimis ego multa de hoc morbo, quantumvis sim Medicæ artis ignarus. Reliqua, immo ea quoque, quibus haec, quae dixi, confirmentur, enarrat Is, qui studiose requisitus & ab aegroto & a Parentibus, omnia, quae in arte humana videbantur sita esse, ad subleuanda haec tanta mala impendit. Vir nobilissimus atque experientissimus, CHRISTIANVS FRIDERICVS TREDELENBURG, & doctor salutaris artis & effectus celebratissimus, qui, quae sequuntur, huc inferenda, benebole mecum communicauit. Ita scribit Vir humanissimus: In Academia Iulta Carolina, quae floret Helmstadii, litteris cum strenue incumberet Vir Iuvenis optimae speci, Nubilissimus BVRGHARDI, incidit in haemoptœa, primum quidem Ao. 1763 circa festum Paschazos, quae rediens eiusdem anni Septembri mense & omnium pessime iridem mense Decembri, semper pacata est solerti studio, prudentique consilio Viri Clariss. Experiensq. BEIREIS, Professoris in eadem Academia Celeberrimi, medici præstantissimi aequo ac felicissimi. Verum non ita facile neque eodem felici successa tussim, quae inde subsecuta est, compescere ei licuit, neque Illustri FABRICIO Conf. Aut. & Professori Gratiosac facultatis medicae ibidem Clarissimo, sicut cum illo in consilium vocato. Namque hanc per totam hanc annu subseqvientis invalescent, indies novas, præcipue versus vernum tempus, cepit incrementa, superveniente tandem febricula, in continuam lentam degenerante, vires aequo ac carnes sensim depascente & nullo artis præsidio vincibili, radicibus quippe nimis altis, & quidem in ipsis pulmonum exulcerationibus, actis. Demonstrant modo iam sudores nocturni, & pedum oedemata, & multa materiae viscidae per tussim excrecio, & ipsae vires fractae, confirmatam nunc esse phthisis pulmonalem humidam. Sic sese rebus habentibus, de reddit in patrum consilium cepit aeger, anni spe plenus, sese vel ipsa aëris & coeli mutatione, vel maiori paterna maternaque cura, eo felicior & certius inter patris lares cum sanitate in gratiam redditum. Verum enim vero crevit in ipso itinere pedum oedema, supervenit funestissima raucedo, & molestior redditus est anhelitus, & rure mox post adventum, qui erat adulto mense Octobri, omnia in peiora. Non mitigata est, sed exacerbata, febris continua, quotidie cum horrore accidens. Quotidie ingens vis puris cocti ex pulmonibus ricta est. Doluere larynx & pharynx, utraque tumida, hinc indeque paululum exalcerata; sive impedita est deglutitionis via, ut non nisi aegerrime & maxima cum molestia assidue posuerit, quae tamen satis avide quandoque appetit, vel esculenta, vel potulenta, vel tandem, quae aliquod lenimente debuerint, medicamina. Vexuere denique vlecula putrida, superficialia quidem, sed serpentia in dorso, coccyge, caecis, sic, ut sedendo & cubando pariter misere cruciareur aeger & omnis sicut aequo esset molestus. Exhaustis demum ita viribus, ut pares amplius non essent eructandæ copiae puris in pectore copiosissime collecti, placide post sveras aliquas anxietates, obdormit.

Haec igitur corpori acciderunt, nec, nisi corporis causa, animo. Ipsius vero animi non minorem ille, quoad viuebat, curam habuit. Quocirca nihil gratius sibi reduci accidisse dixit, quam quod breui post aduentum inuiseretur a Viro admodum reverendo & præclarissimo, IOHANNE FRIDERICO OSTERMEIERO, eiusdem gregis sacri Petri, cuius Parvus Pastor est, Archidiaco fidelissimo & meritissimo, Affine meo coniunctissimo, cui iam ante vitam academicam ingrediendam, quod in homine diuinum est, in se dirigendum commendauerat, magisque ab illo ad fiduciām Christianam & virtutes eam sequentes excitaretur. Ab eodem accepit, secundo die huius, quem agimus, anni sanctissimum IESV CHRISTI epulum, fidei renouatum, solatique augmentum, & ad alteram vitam lubentissime iamiam abituro viaticum. Ab eodem denique & adhortante illum & ad precandum inflammante & cum illo preante, identidem est recreatus, nec ad postremum usque tempus relietus. Reddidit vero extremum halitum, corpusculo tandem satis omnibus miseriis vexato, laetus, postridie diei Dominicæ post Epiphaniæ sacrum prime, a. d. XIV. Ian. vix finito post meridiem horae quartæ primo quadrante, exactis vitæ annis XXI. mensibus IV. diebus XXVIII. Viuitque nunc pro annis saccula in aeternum inter eternas triumphales & perpetuam summi DEI celebrationem beatissime transigenda.

Quæ gaudia maneat semper ante oculos posita His, quos vehementer ille casus afflixit, Parenti, Genitrici, Fratribus item Sororibusque, & Agnatis, & Cognatis, item Amicis, & ceteris omnibus, ad quos merito dolor ille pertinet, mihi denique, & ipsi in corpore & tristitia grauiter perculso, ut lucrum hunc nostrum leuare, immo tandem, quod ratió fundet, iubetque religio sanctissima, deponere discamus. Tu vero vale, beate BVRGHARDI, & fruere cœli luce & ineffabili laetitia, nullis rebus, ne nostris quidem his lucibus, obscuranda! Sit Tibi terra leuis! Ave atque Vale!

Scr. ipso exequiarum die XXII. Ian. A. c. 12 CCLXV.